

== ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ==

[Ἀφιερωμένο πρὸς τὴν Μηνίλλα καὶ τὴν Μοῖρα].

Τὸ σπίτι πού γεννήθηκα
κι ἄς τὸ πατοῦν οἱ ξένοι
στοιχείο εἶναι, καὶ μὲ προσκαλεῖ,
ψυχῇ, καὶ μὲ προσμένει.

Τὸ σπίτι πού γεννήθηκα
ἴδιο στὴν ἴδια στράτα
στὰ μάτια μου ὄλο ὑψώνεται
καὶ μ' ὄλα του τὰ νιάτα.

Τὸ σπίτι, ἄς τοῦ γοθέψανε
τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα
κι ἀνόθευτο καὶ ἀχάλαστο,
καὶ μὲ προσμένει ἀκόμα.

Τῆς πόρτας του ἢ παλαικῆ
κορώνα, ὦ! νά ἢ καμύρα!
Μόνο ἢ χορδὲς τῆς λείπουνε
γιὰ νὰ γενῆ κιθάρα

νὰ συνοδέψῃ τοῦ σπιτιοῦ
τόλόχαρο τραγουδί
πρὸς τοῦ παιδιοῦ τὸ γυρισμό.

Πουλί, δροσιά, λουλουδί,

πάω στὴ φωλιά, στὴ γάστρα μου,
στὸ πρῶτ' μου, στὸ μαγνήτη,
στὴ ζέστα τῆς μητέρας μου,
στὸ πατρικὸ ἅγιο σπίτι.

Ἄς ἦρθαν τὰ γεράματα
κι ἄς πλάκωσαν οἱ χρόνοι
ἀπ' τὸ φκιασίδι τοῦ ἀλλασμοῦ
κι ἀπ' τοῦ χαμοῦ τὴ σκόνη
καὶ ἀπείραχτο καὶ ἀνέγγιχτο
στὴ Μοῖρα ἀγνάντια στέκει
κι ἀπὸ τὸν κῆπο του γιὰ μὲ
γλωρὰ στεφάνια πλέκει.

Τοῦ κάκου οἱ ἔγνοιες, οἱ καιροί,
πληγὲς καρδιῶν καὶ τόπων

—Τὰ μάτια μου ἄλλα, κι ἄλλα εἶναι
τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων.

Ἀπὸ τὴν ἰσκιερὴ ἐμπιαιτὴ
στὴ φωτισμένη σάλα
μὲ τὰ κερμὲθ ἑσολοῦ χροσὸ
στὴν κονσταλλένια γυάλα

ὄλα βαλμένα ρυθμικὰ,
γιορτιτικὰ ντυμένα,
τὰ πρόσοπλα, τὰ προίματα
μὲ καρτεροῦν ἐμένα.

Στὸ πλάϊ τῆς δουλειᾶς τῆς πιστῆς
ἢ ἀρχοντικῆ γιαιγιά μου,
κι ἢ ρήγισσα τῆς προκοπῆς
ἢ μάννα μου, ὦ χωρά μου!

• τὸ στεγνωγέννητο καρπὸ
στὴν ἀγκυλιά, καὶ πέρα
μπρὸς σὲ χωριὰ τὸ φάντασμα
γνοιασμένο τοῦ πατέρα.

Καὶ μέσ' ἀπ' τοὺς ἀνασσασιμοὺς
τοῦ ῥόδου καὶ τοῦ δυόσιμου
καὶ δουλευτῆς καὶ φυτευτῆς
τοῦ κῆπου ὁ ἀδερφός μου.

Καὶ πιδὸ βαθιὰ, κατάβαθα,
σὰν ἄλλον κόσμον πλάισῃ,
ὀλόρθο, ἀλήγητο, κρυφό,
στὸν κῆπο ἔνα κοράσι.

Τοῦ πρώτου πόθου τὸ ἱερὸ
προφήτεμα, ἢ παιδούλα!
Στὴ χωραυγὴ μου γέλασμα,
στὸ γέριμα μου τρεμουλά.

Τὸ σπίτι πού γεννήθηκα
κι ἄς τὸ πατοῦν οἱ ξένοι
στοιχείο, καὶ σὰν ἀχάλαστο
μὲ ζῆ καὶ μὲ προσμένει.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΠΑΜΑΣ